

Barnas Misjon

2. Kvartal 2024, Den euroasiatiske divisjon

Barnas misjon

2. kvartal 2024

Den euroasiatiske divisjon

Øversettelse: Crispen T.P. de Lange

På fremsiden: Lera ble født i Usbekistan med hull i hjertet. I dag går hun rundt med et arr på brystet som minner henne om at Gud reddet livet hennes gjennom en hjerteoperasjon. Les om henne i fortelling 8.

Innhold

Russland

Du er enestående | 6. april
Bønn løser problemene | 13. april
Bønn om beskyttelse | 20. april
Utenfor denne verden | 27. april
Julenissen eller Jesus | 4. mai

Belarus

To ører som hører | 11. mai

Usbekistan

Nye venner | 18. mai
Et hull i hjertet | 25. mai

Georgia

I Guds hender | 1. juni
En gave fra Gud | 8. juni

Armenia

Hvem kjenner fremtiden? | 15. juni
Våren, skolen, og sabbaten | 22. juni
13. sabbat: Daniels store dag | 29. juni

Kommende 13. sabbats prosjekter
Lederressurser
Kart

Mulighetene

Kollekten på 13. sabbat dette kvartalet går til å støtte fem prosjekter i Den euroasiatiske divisjon:

- Familiesenter, Jerevan, Armenia
- Ungdomssenter, Minsk, Belarus
- Helsestasjon, Tskaltubo, Georgia
- Åndelig og sosialt senter, Salekhard, Russland
- Barneskole, Tasjkent, Usbekistan

Andrew McChesney

Redaktør

Kjære sabbatsskoleleder,

Dette kvartalet kommer fortellingene fra Den euroasiatiske divisjon, som har ansvar for Syvendedags-Adventistkirkens arbeid i følgende land: Afghanistan, Armenia, Aserbajdsjan, Belarus (tidligere Hviterussland), Georgia, Kasakhstan, Kirgisistan, Moldova, Russland, Tadsjikistan, Turkmenistan, og Usbekistan. I dette området bor det nesten 292 millioner mennesker, men bare 59.522 av disse er adventister. Det vil si at det er én adventist per 4.902 innbyggere.

Det er en stor utfordring for kirkemedlemmene å nå ut til så mange mennesker med det fantastiske budskapet om Jesus som snart kommer igjen – området dekker jo 11 tidssoner! Jesus gir oss sin store misjonsbefaling i Matteus 28,18–20, som kun er mulig å gjennomføre med Guds hjelp. Som en del av den innsatsen, satser Den euroasiatiske divisjon på fem prosjekter i Armenia, Belarus, Georgia, Russland, og Usbekistan, som da vil motta midler fra 13. sabbats offer dette kvartalet. Prosjektene tar inn over seg lengden og bredden i denne divisjonen, med et ungdomssenter i Belarus i øst, et åndelige og sosialt senter i Russland langt i nord, to prosjekter i Georgia og Armenia nede i det dype sør, og Adventistkirkens aller første menighetskolen, en barneskole, i Usbekistan i øst. Prosjektene står oppført i marginen.

Spesielle innslag

Hvis du vil gjøre sabbatskolen enda mer spennende og levende, tilbyr vi bilder og annet materiell som hører til hver fortelling. Du finner mer informasjon i marginen på hver side. Ønsker du bilder av kjente turistdestinasjoner og andre populære steder fra landene som omhandles, kan du prøve en gratis fotobank som pixabay.com eller unsplash.com. Du kan for eksempel vise barna bildene på en PC eller en annen bærbar enhet mens du leser opp fortellingen, eller du kan skrive ut bildene og pynte veggene i klasserommet eller kirkens oppslagstavle med dem.

I tillegg til dette, kan du laste ned en PDF med fakta og aktiviteter fra Den euroasiatiske divisjon, her: bit.ly/esd-2024. Følg oss på facebook.com/missionquarterlies. Engelskspråklig versjon av Barnas misjon kan du laste ned som PDF her: bit.ly/childrensmisson. Mission Spotlight-videoene kan lastes ned her: bit.ly/missionspotlight. Hvis dere skal lage sparebøsser for misjonen dette kvartalet, har vi en tegning med misjon som tema, som barna kan fargelegge og feste rundt sparebøssene. Bildet laster du ned her: bit.ly/bank-coloring-page.

Hvis du har funnet spesielt effektive måter å formidle misjonsfortellingene, er jeg veldig takknemlig om du forteller meg om hva du gjør, ved å skrive til meg her: mcchesney@gc.adventist.org.

Takk for at du oppmuntrer barna til å tenke misjon!

Russland | 6. april

Du er enestående

Sasha

9-år-gamle Sasha smøg seg inn i huset sitt sent en kveld. Huset lå i en by som lå direkte på polarsirkelen. Hun hadde lekt ute i den kalde snøen, og nå ville hun gjerne varme seg. Dessuten var det leggetid.

Akkurat da Sasha kom inn gjennom døren, hørte hun noen som snakket til henne.

Sasha hørte ikke stemmen med ørene. Hun hørte stemmen i hodet sitt, nesten som en tanke.

«Du er enestående», var det en varm og vennlig stemme som sa.

På hvilken måte var Sasha enestående? Var det fordi hun bodde i en region langt nord i Russland som heter Jamal, som betyr «Landets endepunkt»? Det virket virkelig som om hjemmet hennes var helt ved verdens ende, helt der oppe på toppen av jordkloden.

Eller var Sasha enestående fordi hun tilhørte en gruppe innfødte mennesker som heter khantiene? Det er bare omtrent 31.000 khantier i hele verden, og hun var en av dem.

Sasha var ikke sikker på hvorfor hun var enestående. Men hun likte å få høre at hun var enestående. Det fylte hjertet hennes med glede.

Men så begynte Sasha å oppleve problemer. De andre barna på skolen var slemme mot henne. Hjemme begynte storesøsteren hennes, som var mye eldre enn henne, å drikke alkohol. Mamma og pappa begynte også å drikke mye alkohol. Nå var det ikke trivelig å være hjemme eller på skolen.

Sasha lurte på om det i det hele tatt var noe enestående ved henne. Hun begynte å spørre seg selv om hvorfor folk gidder å leve.

På TV fikk hun høre en dame som sa at folk lever for å produsere barn.

Det trodde ikke Sasha noe på, så hun spurte mamma: «Hvorfor lever folk?»

Mamma sa akkurat det samme som damen på TV.

«Vi lever for å få barn», sa hun.

Sasha trodde likevel ikke på det.

Noen år gikk, og fremdeles lurte Sasha på hvorfor folk lever.

Så fikk hun en ny venn som het Alyona. Alyona var alt det Sasha hadde lyst til å være. Alyona var lykkelig. Hun hadde et fantastisk smil som lyste opp ethvert rom.

Sasha ville gjerne være glad, sånn som Alyona. Hun ble forbauset da hun fant ut at Alyona var glad selv om hun ikke hadde opplevd et lykkelig liv. Hun visste ikke hvem foreldrene hennes var. Hun hadde bodd på barnehjem i mange år. Så var hun blitt adoptert av en adventistfamilie.

Alyona introduserte Sasha for familien sin.

Sasha likte familien. De ønsket henne velkommen som om hun var en datter. De viste henne godhet og de lærte henne om Gud.

Gjennom denne familien lærte Sasha at folk lever fordi Gud skapte dem. Hun skjønnte at hun er enestående fordi Gud skapte henne.

I dag er Sasha lykkeligere enn noen gang før. Hun vet hvorfor hun er enestående. Hun er et Guds barn. «Jeg lever for Gud», sier hun.

En del av kollekten som blir tatt opp på 13. sabbat dette kvartalet, går til å åpne et spesielt senter i Sashas hjemby, Salekhard, lengst nord i Russland. Ved senteret vil barn og voksne få lære om Gud som ser på alle mennesker som enestående. Tusen takk for at dere planlegger å gi en god kollekt på 29. juni.

Av Andrew McChesney

Tips til fortellingen

Vis barna hvor Russland ligger på kartet. Deretter kan du vise hjembyen til Sasha, som heter Salekhard. Dette er eneste by i verden som ligger direkte på polarsirkelen.

Sasha har på seg tradisjonelle klesplagg i bildet.

Last ned bilder på Facebook: bit.ly/fb-mq.

Last ned Misjonsposter (Mission Posts) og Raske Fakta (Fast Facts) fra Den euroasiatiske divisjon her: bit.ly/esd-2024.

Denne misjonsfortellingen illustrerer følgende elementer av Adventistkirkens strategiske plan, «I Will Go»: Mål nr. 5 for åndelig vekst: «Å hjelpe stadig flere individer og familier til å bli disipler og til å leve liv fylt av Ånden»; Mål nr. 6 for åndelig vekst: «Å oppnå at barn, ungdommer og unge voksne får større erkjennelse og økt delaktighet i menighetslivet»; og Mål nr. 7 for åndelig vekst: «Å hjelpe ungdommer og unge voksne til å sette Gud først i livet og følge en bibelbasert livsstil». Finn ut mer om den strategiske planen på IWillGo2020.org.

Russland | 13. april

Bønn løser problemene

Daniil

Elleve år gamle Daniil gikk i 5. klasse, og han strevde med å få til matteleksene sine på PC-en, der hjemme i det nordlige Russland. Han klarte å få til alle matteoppgavene ... bortsett fra én. Akkurat den oppgaven var ordentlig vrien.

Daniil forsøkte å løse oppgaven på én måte. Det gikk ikke. Han forsøkte å løse oppgaven på en annen måte. Det gikk heller ikke. Daniil strevde med oppgaven i 10 minutter. Han fikk etter hvert triste øyne. Han hang med hodet. Han hadde ikke lyst til å sitte der ved PC-en lengre.

Han reiste seg og gikk inn i stuen. Pappa satt på sofaen og skrev en epost til noen på mobilen sin. «Pappa, det er en matteoppgave jeg ikke får til», sa han.

Pappa fulgte gutten bort til PC-en. Daniil viste ham matteoppgaven. Pappa kikket nøye gjennom den. Han vred munnen mens han tenkte så det knaket. Han fikk heller ikke til oppgaven. Men han hadde en god idé.

«La oss be», sa han. «Gud klarer å løse denne oppgaven. Han vil i hvert fall hjelpe deg».

Pappa bøyde hodet og lukket øynene. Daniil bøyde også hodet og lukket øynene.

«Kjære Gud», ba pappa, «takk for at du er med oss. Du vet at Daniil trenger å løse denne matteoppgaven på PC-en sin. Vi klarer ikke å løse oppgaven, men det klarer du. Vil du hjelpe oss? Amen».

Pappa hevet hodet og åpnet øynene. Daniil hevet hodet og åpnet øynene. Så kikket han på matteoppgaven på PC-skjermen. «Oi!» utbrøt han. «Kanskje vi kan prøve sånn her ...»

Han tastet noen ting inn, og så, helt plutselig, var matteoppgaven løst!

«Der kan du se! Jeg sa jo Gud kom til å hjelpe!» sa pappa med et stort smil.

Smilet til Daniil var mer blendende enn sola. Han var bare så glad! «Hurra!» ropte han.

En eller to dager senere strevde Daniil igjen med en matteoppgave. Han prøvde å løse oppgaven på en måte. Det gikk ikke. Han prøvde å løse oppgaven på en annen måte. Det gikk heller ikke. Han strevde i 10 minutter. Til sist reiste han seg, litt deppa, og gikk inn på kjøkkenet. Der stod pappa og skrelte poteter og hjalp mamma med å tilberede borsjtj (suppe av rødbeter) til kvelds. «Pappa, det er en matteoppgave som jeg bare ikke får til», sa Daniil.

Pappa fulgte ham bort til PC-en og Daniil viste ham oppgaven. Denne gangen var oppgaven også for vanskelig for pappa å løse.

«La oss be igjen», sa pappa. «Gud klarer å løse denne oppgaven. Han kommer helt sikkert til å hjelpe deg igjen».

Pappa bøyd hodet og lukket øynene. Daniil bøyd hodet og lukket øynene, han også.

«Kjære Gud, takk for at du er med oss», ba pappa. «Du vet at Daniil trenger å løse denne matteoppgaven. Vi klarer ikke å løse den, men det klarer du. Vil du hjelpe oss? Amen».

Pappa reiste hodet og åpnet øynene. Daniil reiste hodet og åpnet øynene sine. Så kikket han på matteoppgaven som stod på PC-skjermen. Han klarte ikke å løse den.

Pappa gikk inn på kjøkkenet igjen og fortsatte å skrelle poteter.

Fem minutter senere kom Daniil styrtende inn på kjøkkenet.

«Pappa! Jeg fikk til oppgaven!» ropte han.

Pappa ble utrolig glad.

«Gud vil vise deg at han klarer å løse alle problemer, ikke bare matteoppgaver, men problemene i alle områder av livet ditt», sa han.

Daniil visste at det var sant. Gud kunne hjelpe ham med hva som helst. Det eneste han trengte å gjøre var å spørre.

En del av kollekten som blir tatt opp på 13. sabbat dette kvartalet, går til å åpne et spesielt senter i Daniils hjemby, Salekhard, lengst nord i Russland. Ved senteret vil barn og voksne få lære om Gud som regner alle mennesker som enestående. Tusen takk for at dere planlegger å gi en god kollekt på 29. juni.

Av Andrew McChesney

Tips til fortellingen

Vis barna hvor Russland ligger på kartet. Deretter kan du vise hjembyen til Daniil, som heter Salekhard. Dette er eneste by i verden som ligger direkte på polarsirkelen.

Daniil har skole hjemme hos seg, via PC-en sin. Han går på den eneste online-adventistiskolen i Russland. Skolen ligger i Nizjnij Novgorod, som ligger 1.635 km unna.

Les mer om Daniil og bønnelivet hans neste uke.

Last ned bilder på Facebook: bit.ly/fb-mq.

Last ned Misjonsposter (Mission Posts) og Raske Fakta (Fast Facts) fra Den euroasiatiske divisjon her: bit.ly/esd-2024.

Denne misjonsfortellingen illustrerer følgende elementer av Adventistkirkens strategiske plan, «I Will Go»: Mål nr. 5 for åndelig vekst: «Å hjelpe stadig flere individer og familier til å bli disipler og til å leve liv fylt av Ånden»; Mål nr. 6 for åndelig vekst: «Å oppnå at barn, ungdommer og unge voksne får større erkjennelse og økt delaktighet i menighetslivet»; og Mål nr. 7 for åndelig vekst: «Å hjelpe ungdommer og unge voksne til å sette Gud først i livet og følge en bibelbasert livsstil». Finn ut mer om den strategiske planen på IWillGo2020.org.

Russiske matryoshka-dukker er fargerike figurer, hver litt mindre enn den forrige, som passer inne i hverandre.

Russland | 20. april

Bønn om beskyttelse

Daniil

Daniil var spent og glad, for han skulle ake med kameratene sine. Han elsket å ake!

Daniil fulgte lykkelig med mens pappa hentet frem akebrettet hans og plasserte det inn i bilen en søndags ettermiddag. Dette var ikke et hvilket som helst akebrett heller. Daniil hadde en lilla racerkjelke. En racerkjelke er en kjelke med hevet sete, ratt, og meier på sidene som ser ut som langrennsski.

Da kjelken var på plass i bilen, hoppet Daniil også inn i bilen. Pappa, mamma og fire av kameratene til Daniil hoppet også inn i bilen.

Før de reiste, bøyde pappa hodet og ba: «Kjære Gud, vil du velsigne oss og passe på oss? Amen».

Etter 20 minutter var de fremme ved bakken der de skulle ake. Flere andre av Daniils venner stod og ventet på dem. De hadde kjørt dit sammen med onkel Sergei in en annen bil.

Så satte Daniil og kameratene hans i gang. Du, så gøy det var! Daniil elsket å fyke nedover bakken på kjelken sin. Han syntes det var så gøy å leke med kameratene sine. Han var kjempeglad!

Etter et par timer, hadde barna det fortsatt gøy, men de voksne var begynt å bli kalde og trøtte. De sa det var på tide å dra hjem.

Barna satte seg inn i de to bilene. Men moren til Daniil var ikke helt klar til å dra. Før de dro, ville hun gjerne få lov til å ta av seg de våte støvlene sine og ta på noen tørre sko.

Men onkel Sergej gadd ikke å vente. «Vi stikker bare hjem og så møter vi dere der!» sa han. «Så kan vi koke vann til dere, så vi har noe varmt og godt klart som dere kan drikke når dere kommer hjem».

Alle likte tanken på noe godt og varmt å drikke etter at de har vært ute på de kalde akebakkene.

Mamma brukte ikke lenge på å skifte sko. Fem minutter senere var hun klar til å dra.

Pappa ba: «Kjære Gud, vil du velsigne oss nå og holde oss trygge? Amen».

De hadde ikke kjørt langt før det skremmende synet møtte dem. Der fremme hadde det skjedd en trafikkulykke. Det var en bil som hadde kjørt inn i snøkanten ved siden av veien. En annen bil hadde krasjet inn i trærne.

«Er det bilen til onkel Sergej?» spurte pappa da han kom frem til bilen i snøkanten.

Pappa gikk ut av bilen samtidig med at onkel Sergej kom ut av bilen i snøkanten.

«Går det bra med deg?» spurte pappa.

Det gikk greit med ham. Det hadde gått bra med alle i bilen.

Pappa ringte etter hjelp og snart kom ambulanse og veihjelp. Redningsarbeiderne måtte skjære opp bilen som hadde krasjet inn i trærne, for å få ut føreren som satt fastklemt der inne.

Det viste seg at den andre bilisten var full og hadde holdt for høy fart og lå i feil kjørebane. Han hadde nesten truffet bilen til onkel Sergej i en front-mot-frontkollisjon. Men onkel Sergej hadde svingt hardt og kommet seg unna faren i siste liten. Han traff da snøkanten. Etter dette hadde den fulle bilisten mistet kontroll over bilen sin og krasjet inn i trærne.

Daniil skjønnte raskt at det var et mirakel at ingen var blitt skadd. Hvis han hadde sittet i en bil rett bak onkel Sergej, ville den fulle bilføreren truffet dem da onkel Sergej svingte unna og traff snøkanten. Men de unngikk den store ulykken fordi mamma tok seg tid til å skifte sko.

Daniil og kameratene hans klemte hverandre av ren lettelse. Så holdt de en bønn.

«Kjære Gud, takk for at alle lever og har det bra», ba pappa.

Nå pleier Daniil alltid å be før han skal ut. «Jeg vet at Gud hører bønnene våre», sier Daniil. «Jeg har selv sett med egne øyne hvordan han svarer på bønn».

En del av kollekten som blir tatt opp på 13. sabbat dette kvartalet, går til å åpne et spesielt senter i Daniils hjemby, Salekhard, lengst nord i Russland. Tusen takk for at dere planlegger å gi en god kollekt på 29. juni.

Av Andrew McChesney

Tips til fortellingen

Vis barna hvor Russland ligger på kartet. Deretter kan du vise hjembyen til Daniil, som heter Salekhard. Dette er eneste by i verden som ligger direkte på polarsirkelen. Byen ble etablert i 1595 og har omtrent 50.000 innbyggere.

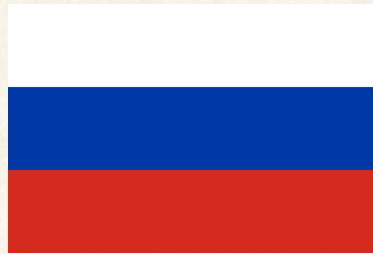
Last ned bilder på Facebook: bit.ly/fb-mq.

Last ned Misjonsposter (Mission Posts) og Raske Fakta (Fast Facts) fra Den euroasiatiske divisjon her: bit.ly/esd-2024.

Denne misjonsfortellingen illustrerer følgende elementer av Adventistkirkens strategiske plan, «I Will Go»: Mål nr. 5 for åndelig vekst: «Å hjelpe stadig flere individer og familier til å bli disipler og til å leve liv fylt av Ånden»; Mål nr. 6 for åndelig vekst: «Å oppnå at barn, ungdommer og unge voksne får større erkjennelse og økt delaktighet i menighetslivet»; og Mål nr. 7 for åndelig vekst: «Å hjelpe ungdommer og unge voksne til å sette Gud først i livet og følge en bibelbasert livsstil». Finn ut mer om den strategiske planen på IWillGo2020.org.

På slutten av sommeren det er det tre fridager - kjent som Spa - som feirer honning og innhøstingen av eple- og nøtteavlingene.

Russland | 27. april

Utenfor denne verden

Ivan

Ivan var utrolig glad i å skrive, så han ble veldig interessert da han fikk høre om en stor skrivekonkurranse for barn. De som skrev de beste fortellingene skulle få møte en ekte kosmonaut.

Ivan tenkte det måtte være utrolig spennende å få treffe noen som hadde vært ute i verdensrommet. Han tenkte at det også måtte være temmelig kjekt å skrive en fortelling om det ytre rom.

Ivan satte seg dermed ned og skrev en fortelling om noen kosmonauter som reiste til en asteroide, lang fra jorden. Fortellingen kom på tre hele sider, og han gav fortellingen tittelen: «Ingen vei tilbake».

Ivan gav fortellingen til pappa og ba ham lese gjennom. Pappa fant noen ord som var stavet feil og noen andre grammatiske feil og hjalp Ivan med å rette opp i dem. Så ba Ivan Gud om å velsigne fortellingen, så sendte han den av gårde til konkurransen.

Det gikk en måned. Så gikk det to måneder. Tre måneder gikk. Ivan ventet og ventet i spenning på å få vite om han hadde vunnet konkurransen.

En dag fikk han et brev, og i brevet fikk han beskjed om at han hadde vunnet! Fortellingen hans hadde blitt valgt som den beste fortellingen i aldersgruppen hans. Ivan var kjempeglad! Han husket på at han jo hadde bedt, og han visste at Gud hadde hørt bønnen hans.

Nå gledet Ivan seg veldig til å reise til en by på kysten for å møte en kosmonaut og motta premiepengene. Han var bare så spent!

Men så fikk han se at seremonien med premieutdeling skulle holdes på en sabbat. Da visste han at han ikke kunne være med. Han ønsket å holde sabbaten hellig.

Nå var Ivan dypt skuffet. Hadde ikke Gud svart på bønnen hans og hjulpet ham til å skrive en vinnerfortelling som vant førsteplass?

Han bestemte seg for å be til Jesus om det. Han visste at Gud hører bønnene våre.

«Hvorfor skjedde dette?» ba han. «Kunne ikke premieutdelingen blitt holdt på søndag eller mandag i stedet for sabbaten, slik at jeg kunne blitt med?»

På sabbaten da Ivan skulle ha møtt kosmonauten ved premieutdelingsseremonien, møtte han Gud i kirken i stedet.

Nå hadde det seg imidlertid slik at kosmonauten la merke til at en av vinnerne i fortellingskonkurranse

hadde gått glipp av premieseremonien. Han hadde faktisk veldig lyst til å treffe denne gutten som var så god til å skrive fortellinger om verdensrommet. Han bestemte seg derfor for å dra til guttens hjemby, Zaoksky.

Ivan ble kjempeoverrasket da kosmonauten, kort tid etter, dukket opp på menighetsskolen hans. Alle barna samlet seg i skolens møtehall. Kosmonauten stod fremme på podiet, og rektoren ba Ivan komme frem. Alle barna klappet og heiet på Ivan da han kom frem på podiet.

Kosmonauten gratulerte Ivan mens Ivan smilte fra øre til øre.

«Vi trenger flere slike kreative mennesker som deg her på jord», sa han.

Så overrakte han Ivan en samling av bøker om himmelrommet, to luer, og flere merker som kosmonautene har på draktene sine når de er ute i verdensrommet.

Ivan kunne ikke vært lykkeligere. Gud hadde hørt bønnene hans. Ikke bare fikk han treffe en ekte kosmonaut, men alle barna på menighetsskolen fikk også treffe en ekte kosmonaut fordi han hadde vært trofast mot Gud og holdt sabbaten hellig. Gud hadde belønnet ham fordi han hadde vært trofast mot Gud og møtt ham i kirken på sabbaten i stedet for å møte kosmonauten ved premieutdelingsseremonien.

Da Ivan var alene igjen, takket han Gud for hans store kjærlighet. «Tusen takk for at jeg lever og at jeg har fått talenter av deg», ba han.

En del av kollekten som ble tatt opp på 13. sabbat for tre år siden, gikk til å bygge et helt nytt skolebygg til adventistkirkens menighetsskole der Ivan går, i Zaoksky i Russland. Tusen takk for kollekten som dere gir, som vil gjøre det mulig for flere barn å få høre om Gud som hører våre bønner.

Av Andrew McChesney

Tips til fortellingen

Vis barna hvor Russland ligger på kartet. Deretter kan du vise hjembyen til Ivan, Zaoksky. Byen ligger 100 km sør for Moskva.

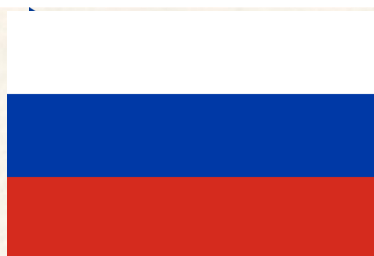
Last ned bilder på Facebook: bit.ly/fb-mq.

Last ned Misjonsposter (Mission Posts) og Raske Fakta (Fast Facts) fra Den euroasiatiske divisjon her: bit.ly/esd-2024.

Denne misjonsfortellingen illustrerer følgende elementer av Adventistkirkens strategiske plan, «I Will Go»: Mål nr. 5 for åndelig vekst: «Å hjelpe stadig flere individer og familier til å bli disipler og til å leve liv fylt av Ånden»; Mål nr. 6 for åndelig vekst: «Å oppnå at barn, ungdommer og unge voksne får større erkjennelse og økt delaktighet i menighetslivet»; og Mål nr. 7 for åndelig vekst: «Å hjelpe ungdommer og unge voksne til å sette Gud først i livet og følge en bibelbasert livsstil». Finn ut mer om den strategiske planen på IWillGo2020.org.

Kjente russere inkluderer Marc Chagall, modernistisk maler; Anton Tsjehov, dramatiker; Mikhail Baryshnikov, ballettdanser; Pyotr Tsjaikovskij, komponist; Garry Kasparov, sjakkspiller; og Mikhail Gorbatsjov, politiker.

Nepal | 3. mai

Julenissen eller Jesus

Kamila

Elleve-år-gamle Kamila gikk bort til en kvinne på gaten. Hun rakte hånden sin frem mot kvinnen. I hånden holdt hun en saftig, moden appelsin.

«Har du lyst på en appelsin?» spurte hun.

Kvinnen ble noe overrasket.

«Tusen takk!» sa hun.

Så kikket hun litt nærmere på Kamila og la merke til at hun ikke var alene. Med seg hadde hun seks andre barn og to voksne. Alle var godt påkledte med varmt vintertøy. Det var en iskald sabbat i byen Lipetsk i Russland.

Kvinnen holdt appelsinen i hånden og var veldig takknemlig. Jul og nyttår var bare noen få dager unna, og russere liker å feire med appelsiner. «Hvor kommer dere fra?» spurte hun.

«Vi kommer fra speiderlaget i Zaoksky», sa Kamila.

Kvinnen så litt forvirret ut.

«Hva er speidere for noe?» spurte hun.

«Speideren er en kristen organisasjon for barn», svarte Kamila. «Vi studerer Bibelen og tar HF-merker ved å gjennomføre forskjellige aktiviteter».

Kvinnen så imponert ut. Hun så at en av speideren bar på et skilt der det stod: «Hvem tror du på: julenissen, Fader Frost, eller Jesus?» Fader Frost er en russisk versjon av julenissen.

«Hvem tror du på da?» spurte Kamila.

Kvinnen smilte. «Jeg tror på Jesus», sa hun. «De to andre finnes ikke».

«Jeg tror på Jesus, jeg også!» sa Kamila og smilte igjen.

Da damen snudde seg for å gå, sa Kamilla: «Gledelig jul! Guds velsignelser!»

Så var det en annen speider som trakk opp en appelsin fra en pose som en av de voksne holdt. Han overrakte den til en mann som gikk forbi.

«Har du lyst på en appelsin?» spurte han.

Han fikk samme reaksjon.

«Jo takk! Det var snilt!» sa den overraskede mannen. «Hvor kommer dere fra?»

«Vi kommer fra speideren i Zaoksky», sa gutten.

«Hva er speideren for noe?» spurte han.

Da gutten hadde forklart, pekte han på skiltet, der det stod: «Hvem tror du på: julenissen, Fader Frost, eller Jesus?»

Mannen lo. «Selvfølgelig tror jeg på julenissen», sa han. Men speiderne kunne se at han bare tullet. Da mannen gikk bort, var det klart at han tenkte på Jesus. Gutten sa til ham: «Gledelig jul! Og Guds rikelige velsignelser!»

Og slik gikk det til at Kamila og de andre barna gav bort appelsin etter appelsin på den snørike sabbatsettermiddagen. Det virket som alle spurte: Hvor kommer dere fra, og hva er speideren for noe? En dame sa at hun trodde på Jesus fordi han hadde helbredet henne for kreft. En annen dame ba speiderne å be for helsen hennes. En bestefar ba dem om hjelp til å registrere et telefonnummer på mobilen sin. Alle ble overrasket og takknemlige for å få appelsiner.

Da aller siste appelsin var gitt bort, dro Kamila og de andre speiderne tilbake til adventkirken, der de hadde et helgeopplegg sammen. Kamila hadde lært 48 bibelvers utenat for å være med på opplegget som het «Bibelerfaringen – bibelske perler utenat», og som ble holdt hvert år rett før jul og nyttår.

Men nå tenkte Kamila at bibelversopplegget ikke var den mest fantastiske opplevelsen under Bibelhelgen. Det som hadde vært mest fantastisk ved hele helgen, var jo det å få gi bort appelsiner og fortelle mennesker om Jesus.

«Da dagen var over, følte jeg meg veldig tilfreds og nær til Gud», sa Kamila.

En del av kollekten som ble tatt opp på 13. sabbat for tre år siden, gikk til å bygge et nytt skolebygg til adventistkirkens menighetssskole i Zaoksky i Russland, der Kamila er elev. Takk for at dere støtter forkynnelsen av evangeliet i hele verden med kollekten som dere gir.

Av Andrew McChesney

Tips til fortellingen

Vis barna hvor Russland ligger på kartet. Deretter kan du vise hjembyen til Kamila, som heter Zaoksky (uttales: sa-OK-ski). Byen ligger 100 kilometer sør for Moskva. Vis også byen Lipetsk, 380 kilometer mot sørøst.

Last ned bilder på Facebook: bit.ly/fb-mq.

Last ned Misjonsposter (Mission Posts) og Raske Fakta (Fast Facts) fra Den euroasiatiske divisjon her: bit.ly/esd-2024.

Denne misjonsfortellingen illustrerer følgende elementer av Adventistkirkens strategiske plan, «I Will Go»: Mål nr. 5 for åndelig vekst: «Å hjelpe stadig flere individer og familier til å bli disipler og til å leve liv fylt av Ånden»; Mål nr. 6 for åndelig vekst: «Å oppnå at barn, ungdommer og unge voksne får større erkjennelse og økt delaktighet i menighetslivet»; og Mål nr. 7 for åndelig vekst: «Å hjelpe ungdommer og unge voksne til å sette Gud først i livet og følge en bibelbasert livsstil». Finn ut mer om den strategiske planen på IWillGo2020.org.

Hviterussland | 11. mai

To ører som hører

Ales

Hvor mange ører har du? To! Hvor mange ører trenger du? Det spørsmålet er litt vanskeligere. Selvfølgelig er det mulig for en gutt eller jente å høre med bare ett øre.

Ales ble født i Belarus og hadde hørsel på kun ett øre. Han ble født en måned tidlig. Han veide ikke så mye som andre babyer. Da han var tre måneder gammel, tok mamma ham med til en lege for å teste hørselen. Under de prøvene oppdaget legen at Ales kun hørte på ett øre.

Mamma ble sjokkert. Hun jobbet selv med døve barn. Hun var like glad i dem som hun var i barn som kunne høre. Men hun hadde aldri tenkt at hun selv kom til å få et barn som ikke kunne høre på begge ørene.

Hun trodde legen måtte ha gjort en feil. Siden hun jobbet med barn som ikke kunne høre, visste også hun hvordan man skulle gjennomføre hørselstester. Derfor kjørte også hun hørselstester på lille Ales. Hørselstestene beviste at Ales virkelig ikke kunne høre på det ene øret.

Men mamma nektet fremdeles å tro på det. Hun tok Ales med seg til et spesialsykehus for barn med problemer med hørselen. Der gjennomførte legen sine egne hørselstester. Mamma fulgte med på prøvene på en dataskjerm. Hun kunne se dypt inn i ørene til Ales. Det ene øret så helt normalt ut, men det andre så ikke normalt ut. Mamma kunne se på skjermen at det ikke var noe å gjøre med øret til Ales. Da begynte hun å gråte.

Men legen ville ikke se at hun gråt. «Hvorfor gråter du?» spurte han litt brysk. «Sønnen din hører da på ett øre, og det er tilstrekkelig!»

Da de kom hjem igjen, begynte mamma å gråte igjen. Hun gråt og gråt. Så snakket hun til Gud.

«Hvorfor tillot du at dette skulle skje?» spurte hun.

Litt senere skrudde hun på litt musikk på telefonen sin. En nydelig salme begynte å spille. Den het «Nærmere Gud, til deg.» Mamma hadde hørt salmen mange ganger, helt siden hun var liten jente. Men for første gang skjønnte hun at Gud virkelig var nær henne. Det følte godt å vite at Gud var nær henne. Men mamma ville fremdeles ikke tro at Ales aldri kom til å høre på det ene øret. Hun visste at Gud kunne

høre henne med begge ørene. Hun fortsatte å snakke med Gud. «Hør på meg», ba hun. «Du hører alt. Hvis du gav liv til sønnen min med bare ett øre, da er det også mulig for deg å helbrede ham og gi ham et liv med begge ørene sine».

Det gikk tre måneder, og det ble pappas bursdag. Pappa hadde ikke lyst på noen kake på bursdagen sin. Han hadde ikke lyst på noen gaver. Det eneste han ønsket seg var at Ales skulle få høre på begge ørene.

«Vår sønn kommer til å høre», sa han til mamma. «Gud kommer til å gjøre dette som en gave på bursdagen min».

Han og mamma ba sammen og så tok de Ales med til sykehuset for å gjennomføre en ny hørselstest. Det var ingen steder de kunne sitte mens de ventet. Mamma bar Ales i armene, og han kjentes så tung ut. Han veide bare 2,5 kilogram, men for mamma kjentes det ut som han veide 10 kilogram.

Endelig kom legen ut og kalte dem inn på kontoret. Da han var ferdig med hørselstestene, sa han: «Sønnen deres hører nå på begge ørene».

Mamma kunne ikke tro det hun hørte. Hun var bare så overlykkelig. «Dette er et Guds mirakel!» utbrøt hun.

Visst var det et mirakel. Mamma hadde sett inn i øregangene til Ales på skjermen tre måneder tidligere. Hun hadde sett at det ikke var noen leger som kunne hjelpe Ales. Men Den store legen, Jesus Kristus, hadde helbredet gutten hennes, og nå kunne han høre på begge ørene.

Pappa gråt av glede da han hørte det legen sa. Han var dypt takknemlig for at Gud hadde gitt ham slik en fantastisk bursdagsgave.

Nå er Ales blitt seks år gammel og han har perfekte hørsel på begge ørene. Han bruker ørene sine til å lære seg bibelvers utenat. Han bruker ørene til å lære seg sanger utenat. Han vil gjerne bruke ørene sine til å lære seg å bli lege og hjelpe andre gutter og jenter. Han vet at hørselen hans er en gave fra Gud.

En del av kollekten som blir tatt opp på 13. sabbat dette kvartalet, går til å åpne et spesielt senter der ungdommer kan få lære om Gud som hører bønnene våre, i Belarus, landet der Ales bor. Tusen takk for at dere planlegger å gi en god kollekt på 29. juni.

Av Andrew McChesney

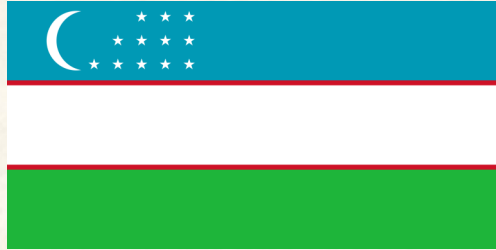
Tips til fortellingen

Vis barna hvor Belarus ligger på kartet. Deretter kan du vise hovedstaden, Minsk, som vil motta en del av midlene som kommer inn som kollekt på 13. sabbat. Pengene vil bli brukt til å starte et kristent ungdoms-senter.

Last ned bilder på Facebook: bit.ly/fb-mq.

Last ned Misjonsposter (Mission Posts) og Raske Fakta (Fast Facts) fra Den euroasiatiske divisjon her: bit.ly/esd-2024.

Denne misjonsfortellingen illustrerer følgende elementer av Adventistkirkens strategiske plan, «I Will Go»: Mål nr. 5 for åndelig vekst: «Å hjelpe stadig flere individer og familier til å bli disipler og til å leve liv fylt av Ånden». Finn ut mer om den strategiske planen på IWillGo2020.org.

Usbekistan | 18. mai

Nye venner

Dasha

Ti-år-gamle Dasha pratet med vennene sine etter skolen i Usbekistan da hun plutselig fikk øye på en liten jente som gikk forbi. Men det var noe som ikke var som det skulle være. Jenten var kledd i et blått skjørt. Men skjørtet hang ikke som det skulle. En del av skjørtet stakk opp.

Dasha ropte til henne: «Hei du, jente!»

Men jenten hørte ikke og fortsatte å gå.

Dasha sprang bort til jenten og trakk ned delen av skjørtet som hang feil. Jenten ble forfjamset. Hun skjønnte ikke hva som foregikk. Men så forstod hun at Dasha hadde hjulpet henne ved å dra skjørtet hennes ned.

«Takk skal du ha!» sa hun.

Noen dager senere fikk Dasha øye på den lille jenten etter skolen igjen. Denne gangen stod hun sammen med moren sin.

Jenten vendte seg til moren sin og sa: «Der er jenten!» Så kikket hun på Dasha og sa: «Hei! Kom og hils på moren min».

Dasha kom bort.

«Nastya fortalte meg at hun hadde truffet en kjekk jente på skolen», sa moren til Nastya. «Hun sa at jeg burde treffe deg. Det var hyggelig å møte deg!»

Dasha syntes også det var hyggelig å få møte Nastya og moren hennes. Hun smilte blygt. Da hun snudde seg for å gå hjem, rakte moren til Nastya ut armene og gav henne en stor klem. Hun gav henne også en havrekjeks og et kyss oppå hodet. Dasha likte både havrekjeksene og klemmen og kysset.

Etter dette, sprang Dasha bort til Nastyas mor hver eneste gang hun så henne. Nastyas mor klemte henne alltid og spurte: «Hvordan går det med deg i dag?» Dasha ble venner med Nastya og moren hennes.

Da det hadde gått en tid, spurte moren til Nastya: «Hvem bor du hos?»

«Jeg bor hos bestemor», sa Dasha.

Da inviterte Nastyas mor både Dasha og bestemoren hennes til å komme hjem til dem og besøke dem. Men bestemor klarte ikke å finne et tidspunkt som passet for henne. Før Dasha visste ordet av det, var skoleåret over og hun gikk ikke lenger i grunnskolen. Derfor fikk hun ikke treffe Nastya og moren hennes mer. Hun kunne ikke ringe til dem, for hun visste ikke hva telefonnummeret deres var. Bestemor sendte henne vekk for å tilbringe sommeren hos moren sin i en annen by.

Dasha savnet bestemor og de snakket med hverandre på telefonen hver dag. En gang fortalte bestemor i telefonen at Nastya og moren hennes hadde kommet bort til henne og besøkt henne. Etter dette kom Nastyas mor på besøk til bestemor nesten hver dag. «Hun er et riktig godt menneske», sa bestemor.

Da skoleåret startet på nytt, inviterte Nastyas mor både Dasha og bestemor hjem til seg på en deilig middag. Etterpå inviterte hun dem til å komme tilbake en gang til. «Dere må ikke bare komme på ett spesielt måltid», sa hun. «Kom hit hver sabbat».

Dasha og bestemor begynte å gå hjem til Nastya hver sabbat. Dasha fikk vite at Nastya og familien hennes var syvendedags-adventister, og at de tilba Gud hver sabbat, hjemme hos seg. Foreldrene til Nastya hadde flyttet dit til byen for å undervise menneskene der om Jesus, og de håpet på å få starte en adventkirke der etter hvert. Dasha og bestemor var de første som kom på besøk til kirken i huset deres.

Men så ble bestemor syk og kunne ikke gå i kirken hos Nastya på sabbatene. Derfor gikk Dasha dit alene. Etter hvert som hun gikk dit, begynte hun å lese i Bibelen hver dag. Hun begynte også å be hver dag, og hun la merke til at Gud hørte bønnene hennes. En gang hadde hun virkelig lyst på en ny kjole, og hun ba og ba om den kjolen. Så fikk hun kjolen!

I dag er Dasha blitt 16 år gammel, og hun går i kirken hjemme hos Nastya hver sabbat. Kirkegruppen har vokst, og flere andre gutter og jenter har begynt å gå der. De har til og med egen speidergruppe med 10 barn.

Dasha synes det er kjempegøy å være speider. Hun elsker å tilbe Gud på sabbatene, og hun elsker Nastya og familien hennes. Hun har lyst til å gi hjertet sitt til Jesus og bli døpt.

En del av kollekten som blir tatt opp på 13. sabbat dette kvartalet, går til å åpne adventistenes første menighetskole i Usbekistan. Dasha traff Nastya og moren hennes på en offentlig skole, der det ikke undervises om Gud. Kollekten som dere gir, går til å starte en adventistskole der elevene kan få lære om Gud.

Av Andrew McChesney

Tips til fortellingen

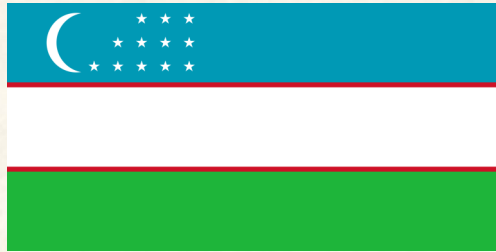
Vis barna hvor Usbekistan ligger på kartet. Vis så Tasjkent, hovedstaden i Usbekistan. Det er der Adventistkirkens kommende barneskolen skal ligge, den som mottar midler fra kollekten som blir tatt opp nå på 13. sabbat.

I bildet ser dere Dasha som har på seg kjolen hun fikk som bønnesvar.

Last ned bilder på Facebook: bit.ly/fb-mq.

Last ned Misjonsposter (Mission Posts) og Raske Fakta (Fast Facts) fra Den euroasiatiske divisjon her: bit.ly/esd-2024.

Denne misjonsfortellingen illustrerer følgende elementer av Adventistkirkens strategiske plan, «I Will Go»: Mål nr. 5 for åndelig vekst: «Å hjelpe stadig flere individer og familier til å bli disipler og til å leve liv fylt av Ånden»; Mål nr. 6 for åndelig vekst: «Å oppnå at barn, ungdommer og unge voksne får større erkjennelse og økt delaktighet i menighetslivet»; og Mål nr. 7 for åndelig vekst: «Å hjelpe ungdommer og unge voksne til å sette Gud først i livet og følge en bibelbasert livsstil». Finn ut mer om den strategiske planen på IWillGo2020.org.

Uzbekistan | 25. mai

Et hull i hjertet

Lera

Lera ble født i Uzbekistan, og hun ble født med et hull i hjertet sitt. Da hun fylte fire år, sa legen at hun ble nødt til å få en operasjon for å reparere hullet i hjertet. Ellers kom hun til å dø.

Men hjerteoperasjonen kostet mye penger. Foreldrene til Lera hadde ikke slike penger. De ante ikke hva de skulle gjøre. Bestemoren til Lera, som bodde hos dem, hadde heller ikke den slags penger. Men hun visste hva hun skulle gjøre. Hun ba til Gud. «Kjære Gud», ba hun, «vil du la min lille Lera få leve».

Så var det en annen lege som fikk høre om hjerteproblemet til Lera. Denne legen var kristen. Hun visste at familien til Lera ikke hadde råd til hjerteoperasjonen. Hun gjorde noen undersøkelser og fant ut at det faktisk fantes noen meget snille mennesker som ville betale for at åtte barn fra Uzbekistan skulle få gratis hjerteoperasjoner i Sør-Korea hvert år. Hun ba til Gud om at Lera skulle få være en av de åtte barna.

Etter at de hadde bedt, gikk mamma til Lera.

«Du skal til Sør-Korea», sa hun. «De kommer til å gi deg iskrem der. Kunne du tenke deg å dra til Sør-Korea?»

Lera var veldig glad i is. «Ja, jeg drar gjerne til Sør-Korea», sa hun.

Bestemor ville være med, hun også. Hun hadde nok penger til å betale sin egen flybillett. Men de snille menneskene i Sør-Korea sa at hun ikke fikk komme. «Bare banet får komme», sa de.

Lera gikk om bord i flyet sammen med sju andre barn og dro til Sør-Korea. Det var ganske skremmende for henne å treffe alle de nye legene i Sør-Korea. Legene virket også litt nervøse da de hilste på henne. Hun var minst og yngst av alle de åtte barna. De var litt overrasket over at hun var blitt utvalgt som en av de åtte som skulle få operasjon.

«Hun er så liten», sa den ene legen.

«Hvordan tillot de henne å komme hit?» sa en av de andre.

Men de lovet at de skulle gjøre så godt de kunne.

To dager etter at hun hadde kommet frem, møtte hun en snill kvinnelig lege som spurte: «Hva er det beste du vet å spise?»

Det var ikke vanskelig å svare på.

«Is!» sa Lera.

Legen tok Lera med seg til butikken, og der fikk Lera velge seg en pistasj-is. Legen kjøpte samtidig is til alle de andre barna.

Lera var den siste av barna som fikk operasjon. Da kirurgene var ferdig, sa de operasjonen hadde vært en suksess. De hadde reparert hullet i hjertet hennes.

To uker senere fløy Lera hjem igjen. Med seg hadde hun kofferten sin som var full av blyanter, skriveblokker og fotoalbum med fotografier fra alle opplevelsene sine i Sør-Korea. Alt dette hadde hun fått i gave fra legene og kirurgene.

Da hun kom hjem til Usbekistan, kom hun seg raskt etter operasjonen. Hun ble ikke syk og fikk ingen komplikasjoner etter operasjonen. Nå var hun en helt frisk jente.

Pappa var utrolig glad. Mamma var utrolig glad. Men det var kanskje bestemor som var mest glad av alle. Hver kveld kalte bestemor på Lera for å komme og be sammen med henne før leggetid.

Den gamle damen og den lille jenten knelte fremfor sengen. Bestemor ba først. «Tusen takk for at du var nær hos barnebarnet mitt og hjalp henne til å få dra til Sør-Korea», ba hun. «Tusen takk for at du gav henne livet».

Så ba Lera. «Kjære Gud, takk for alt, amen.»

I dag er Lera en sunn og frisk jente. Hun går i speideren og synger sanger og spiller fiolin i kirken. Det eneste som er igjen av hullet som hun hadde i hjertet, er arret på brystkassa etter operasjonen.

«Arret minner meg om den gangen da Gud reddet livet mitt», sier hun. «Hvis jeg ikke hadde fått den operasjonen, ville jeg vært død. Gud velsignet meg».

En del av kollekten som blir tatt opp på 13. sabbat dette kvartalet, går til å åpne Adventistkirkens aller første menighetskole (en barneskole) i Usbekistan, der Lera bor. Tusen takk for at dere planlegger å gi en god kollekt på 29. juni.

Av Andrew McChesney

Tips til fortellingen

Vis barna hvor Usbekistan ligger på kartet. Deretter kan du vise dem Sør-Korea, der Lera tok fly da hun var 4 år gammel, for å få operert hjertet. Vis også Tasjkent, hovedstanden i Usbekistan, der den nye menighetskolen kommer til å ligge. Denne barneskolen er et av de spesielle misjonsprosjektene for 13. sabbats offer dette kvartalet.

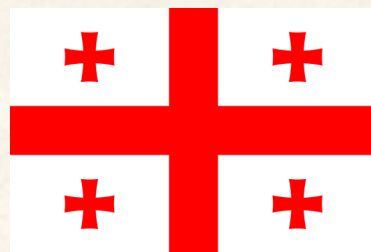
Last ned bilder på Facebook: bit.ly/fb-mq.

Last ned Misjonsposter (*Mission Posts*) og Raske Fakta (*Fast Facts*) fra Den euroasiatiske divisjon her: bit.ly/esd-2024.

Denne misjonsfortellingen illustrerer følgende elementer av Adventistkirkens strategiske plan, «I Will Go»: Mål nr. 5 for åndelig vekst: «Å hjelpe stadig flere individer og familier til å bli disipler og til å leve liv fylt av Ånden»; Mål nr. 6 for åndelig vekst: «Å oppnå at barn, ungdommer og unge voksne får større erkjennelse og økt delaktighet i menighetslivet»; og Mål nr. 7 for åndelig vekst: «Å hjelpe ungdommer og unge voksne til å sette Gud først i livet og følge en bibelbasert livsstil». Finn ut mer om den strategiske planen på IWillGo2020.org.

I Usbekistan utvinnes det 80 tonn av gull hvert år.

Georgia | 1. juni

I Guds hender

Khachik

Vet dere hvordan man sitter på en stol?

Khachik visste i alle fall godt hvordan han skulle sitte i den høye barnestolen sin ved spisebordet.

Khachik var en veldig liten gutt som bodde i landet Georgia. Men selv om han var liten, så visste han at stompen skulle ned på setet i den høye barnestolen når han skulle spise frokost eller middag. Mamma plasserte ham alltid i den høye barnestolen til hvert måltid – frokost, middag og kvelds.

Men så en dag bestemte Khachik seg for å prøve noe nytt.

Mamma løftet ham opp i den høye barnestolen sin for å spise en deilig makaronimiddag med en skei rømme oppå. Khachik likte makaroni med rømme veldig godt.

Men så kom han på at maten kanskje ville smake enda litt bedre om han i stedet satte seg på armlenet i den høye barnestolen, heller enn å ha stompen nede på setet slik han pleide.

Khachik vred seg opp av barnestolen og satte seg på armlenet. Han likte frihetsfølelsen det gav. Nå var ikke lenger beina hans fastlåst under det lille bordet der middagen hans stod plassert.

Khachik likte også den nye utsikten. Han kikket rundt i rommet mens han tok enda en munn med makaroni og rømme.

Plutselig datt han bakover.

Mamma så at Khachik datt ned fra den høye barnestolen. Hun stod ikke så langt vekk fra ham på kjøkkenet, men hun var for langt unna til å kunne fange ham før han falt.

Khachik landet på gulvet og slo bakhodet kraftig.

Mamma skrek og sprang bort til den lille gutten sin.

Khachik lå der uten å bevege seg i noen øyeblikk. Øynene hans var åpne, men de stirret bare uttrykksløst til den ene siden.

Mamma tok gutten opp i armene og ba til Gud.

«Hjelp ham, vær så snill!» ba hun. «Gud! Gi meg sønnen min tilbake. Jeg skal aldri la noe sånt skje igjen!»

Tiden stod stille.

VRÆÆÆÆÆÆÆÆÆÆÆÆÆÆÆÆL!

Plutselig begynte Khachik å gråte.

Da mamma hørte skriket hans, minnet det henne om hvordan han hadde grått da han ble født.

Dette var som om han var blitt født på nytt.

Khachik kikket på mamma. Øynene var helt normale. Han kunne se henne helt klart. Hun husket ingenting av det som hadde skjedd. Det eneste han visste var at han hadde vondt i hodet.

Men mamma husket hva som hadde skjedd. Det hadde vært en svært skremmende opplevelse.

Hun takket Gud.

«Tusen takk, kjære Gud, for at du vekket opp sønnen min igjen, og at du gav ham livet tilbake!» ba hun.

Mamma ringte etter ambulanse.

Men da ambulansen kom, klarte ikke ambulanspersonalet å finne noe som helt galt med Khachik. Selv om hodet hans hadde fått seg et skikkelig slag, var han helt i orden.

«Vi tar ham med til sykehuset, bare for å være helt sikre», sa et av ambulanspersonalet.

På sykehuset ble Khachik undersøkt av en lege. Etterpå sa legen at han var helt frisk. Han var rett og slett en sunn liten gutt med hode som verket.

Etter den dagen fikk mamma en ny forståelse av Gud. Hun forstod nå at alle menneskers liv – også livet til Khachik – hviler i Guds hender.

Hun var glad for at det var slik – og det var også Khachik.

«Livet mitt er i Guds hender», sa han.

En del av kollekten som blir tatt opp på 13. sabbat dette kvartalet, går til å åpne et legesenter i Georgia der Khachik bor. Tusen takk for at dere planlegger å gi en god kollekt på 29. juni.

Av Andrew McChesney

Tips til fortellingen

Vis barna hvor Georgia ligger på kartet. Vis så Tskaltubo, der hvor det planlagte legesenteret kommer til å ligge. Dette legesenteret er et av prosjektene for kollekten på 13. sabbat dette kvartalet.

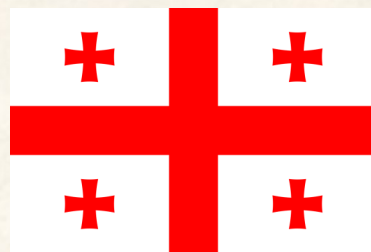
Navnet Khachik uttales slik: ka-CHIK.

Dere kan se en filmsnutt med Khachik her: bit.ly/Khachik-ESD.

Last ned bilder på Facebook: bit.ly/fb-mq.

Last ned Misjonsposter (Mission Posts) og Raske Fakta (Fast Facts) fra Den euroasiatiske divisjon her: bit.ly/esd-2024.

Denne misjonsfortellingen illustrerer følgende elementer av Adventistkirkens strategiske plan, «I Will Go»: Mål nr. 5 for åndelig vekst: «Å hjelpe stadig flere individer og familier til å bli disipler og til å leve liv fylt av Ånden»; Mål nr. 6 for åndelig vekst: «Å oppnå at barn, ungdommer og unge voksne får større erkjennelse og økt delaktighet i menighetslivet»; og Mål nr. 7 for åndelig vekst: «Å hjelpe ungdommer og unge voksne til å sette Gud først i livet og følge en bibelbasert livsstil». Finn ut mer om den strategiske planen på IWillGo2020.org.

Georgia | 8. juni

En gave fra Gud

Alex

Da Lana var 2 år gammel spurte mamma henne hva hun hadde lyst på til nyttår.

Dette var et helt vanlig spørsmål i landet Georgia. I mange land er det vanligere at foreldre spør barna sine hva de har lyst på til jul. Men i Georgia, der Lana bodde, spurte foreldrene barna sine hva de hadde lyst på til nyttår. I Georgia venter barna ivrig på nyttårsaften så de kan åpne alle de innpakkede gavene under grantrærne hjemme hos seg.

«Hva ønsker du deg til nyttår?» spurte mamma Lana.

«Jeg har lyst på en lillebror», sa Lana.

Mamma ble overrasket. Lana var enebarn. Mamma hadde ikke noe imot å gi henne en lillebror til nyttår. Men mamma var ikke sikker på om hun var i stand til å få flere barn.

Lana fikk ikke noen ny lillebror den nyttårsaftenen.

Da Lana var 4 år, spurte mamma henne igjen hva hun hadde lyst på til nyttår. Lana hadde ikke forandret mening. «Jeg har lyst på en lillebror», sa hun.

Da hun ble 5 år, spurte mamma igjen. Denne gangen sa Lana: «Jeg har lyst på en dukke».

Og sånn helt uten videre, glemte Lana ønsket sitt om å få en lillebror. Nå ba hun i stedet om å få leker til nyttår. Men mamma glemte ikke.

Da Lana ble 9 år gammel, ble mamma gravid. Hun kunne ikke tro det! Hun hadde ikke trodd at hun kunne få flere barn, og nå gikk hun og ventet på en liten baby gutt. Hun tenkte med en gang at dette måtte være en gave fra Gud. Hun hadde ikke tenkt på Gud på ganske så lenge, og nå kunne hun knapt vente på å føde babyen.

Da Lana fikk høre at hun skulle få en lillebror, husket hun med en gang nyttårsønsket sitt fra da hun var liten.

«Kan vi kalle ham for Alex?» spurte hun.

«Alex?» sa mamma. «Jo, det kan vi vel, hvis det er det du ønsker. Vi kaller ham for Alex».

På Lanas 10. bursdag kom mamma hjem fra sykehuset med den nyfødte lille Alex. Lana hadde lyst til å holde ham i armene sine med en gang. Hun var så lykkelig. Mamma hadde ikke hatt mulighet til å bake noen kaker eller kjøpe noen gaver til Lanas bursdag, men dette var så mye bedre enn noen kake eller bursdagsgave! Dette var bedre enn noen nyttårsgave. Hun hadde fått en lillebror!

«En lillebror er utrolig mye bedre enn bursdagskake!» sa hun.

Alex er virkelig en gave fra Gud. Før han ble født, hadde ikke familien tenkt så mye på Gud. Så fikk en nabo se Alex og tipset mamma om et senter for barn ved en adventkirke. Der kunne gutten leke og lære om Gud. Mamma begynte å ta Alex med til barnesenteret ved kirken. Der studerte hun og de andre mødrene Bibelen sammen med en av lederne i menigheten mens barna lekte. I dag går familien til Alex regelmessig i kirken på sabbaten, og Lana er med i speideren.

Mamma er så glad for at Alex ble født. Ikke bare fikk familien en sønn, men den fikk også en far i himmelen. På grunn av Alex, kjenner hele familien til Gud.

«Jeg er en gave fra Gud», sier Alex.

En del av kollekten som blir tatt opp på 13. sabbat dette kvartalet, går til å åpne et legesenter i Georgia, landet der Alex bor. Tusen takk for at dere planlegger å gi en god kollekt på 29. juni.

Av Andrew McChesney

Tips til fortellingen

Vis barna hvor Georgia ligger på kartet. Deretter kan du vise Tskaltubo, stedet der det planlagte legesenteret skal ligge. Dette legesenteret er et av prosjektene som vil motta midler fra kollekten på 13. sabbat dette kvartalet.

Dere kan se en kort filmsnutt med Alex her: bit.ly/Alex-ESD.

Last ned bilder på Facebook: bit.ly/fb-mq.

Last ned Misjonsposter (Mission Posts) og Raske Fakta (Fast Facts) fra Den euroasiatiske divisjon her: bit.ly/esd-2024.

Denne misjonsfortellingen illustrerer følgende elementer av Adventistkirkens strategiske plan, «I Will Go»: Mål nr. 5 for åndelig vekst: «Å hjelpe stadig flere individer og familier til å bli disipler og til å leve liv fylt av Ånden», og Mål nr. 6 for åndelig vekst: «Å oppnå at barn, ungdommer og unge voksne får større erkjennelse og økt delaktighet i menighetslivet». Finn ut mer om den strategiske planen på IWillGo2020.org.

Valnøtter er en viktig del av Georgisk mat.

Armenia | 15. juni

Hvem kjenner fremtiden?

Yakov

Bestemor Roza bekymret seg for fremtiden i Armenia. Hva kom til å skje i fremtiden? Kom hun til å holde seg frisk? Kom familien hennes til å være trygg? Kom hun til å få mange barnebarn?

Hun bestemte seg for å finne ut. Hun hadde hørt om en spåkvinne som påstod at hun kunne fortelle om fremtiden mot at hun fikk betaling for det.

Denne spåkvinnen bodde et stykke unna bestemor Rozas hus. Det var for langt til å gå. Det var ingen buss som gikk dit heller. Derfor stoppet bestemor Roza en drosje ute på gaten.

«Hvor skal du?» spurte drosjesjåføren.

Bestemor Roza sa hun hadde tenkt å besøke en spåkvinne og så oppgav hun adressen.

«Hvorfor vil du til en spåkvinne?» spurte drosjesjåføren. «Det er jo bare Gud som kjenner fremtiden. Det er bedre å snakke med ham.»

Bestemor Roza ble nysgjerrig på å få vite mer om Gud. Det hadde levd kristne i Armenia i flere hundre år. Armenia var faktisk verdens aller første land som offisielt aksepterte kristendommen i 301 e.Kr. Men nå var det blitt 1964, og nå var det ulovlig med kristendom i landet. Armenia var innlemmet i den kommunistiske Sovjetunionen, som fortalte menneskene at det ikke fantes noen Gud. Mennesker som snakket om Gud og leste i Bibelen, havnet i fengsel.

«Jeg heter Garnik», sa drosjesjåføren. «I stedet for å dra til spåkone, kan du heller komme hjem til meg, så skal jeg fortelle deg om Gud.»

Bestemor Roza dro hjem sammen med Garnik. Han åpnet bibelen sin og lærte henne om Gud som skapte himmelen og jorden. Så inviterte han henne til å komme tilbake på sabbaten. Det fantes ingen adventkirke der i byen, men det var en gruppe adventister som møttes hjemme hos ham hver sabbat.

Bestemor Roza begynte å tilbe Gud samme med Garnik og de andre adventistene hver sabbat. Etter hvert som hun tilba Gud, fant hun ut at Gud ikke tillater at vi går til spåkoner. I Bibelen står det at «Hos deg må det ikke finnes noen som ... tar varsler, ingen tegntyder, spåmann eller trollmann, ingen som utfører besvergelses, spør gjenferd eller spådomsånder til råds eller søker hjelp hos de døde. For Herren avskyr alle som gjør dette» (5 Mosebok 18,10–12).

Bestemor Roza fant også ut at drosjesjåføren hadde rett da han sa at det bare er Gud som kjenner fremtiden. I Bibelen står det: «Men når de sier til dere: 'Spør gjenferd og spådomsånder til råds, slike som

hvisker og mumler! Skal ikke et folk spørre sine guder, spørre de døde til råds for de levende om lov og om vitnesbyrd?' Sannelig, for dem som sier slikt, går ikke solen opp mer!» (Jesaja 8,19.20).

Bestemor Roza gav hjertet sitt til Gud og ble døpt. Etter dette, sluttet hun å bekymre seg for fremtiden. I stedet snakket hun med Gud om fremtiden. Hun ba Gud om å holde henne frisk. Hun ba Gud om å holde familien hennes frisk. Hun ba Gud om å frelse barnebarna hennes og resten av familien.

Etter veldig lenge, var det en av sønnesønnene til bestemor Roza, Yakov, som også begynte å bli med henne til drosjesjåførens hus på sabbatene. Så ble en av de fire døtrene hennes døpt. Bestemor Roza fortsatte å be for familien sin. Hun ba om en fremtid der alle sammen ville tro på Gud og bli frelst.

Så kollapset Sovjetunionen, og Armenia ble et selvstendig land der innbyggerne fritt kunne tilbe Gud.

Dessverre døde bestemor Roza ett år etter dette, da hun var 68 år gammel. Men Gud fortsatte å svare på bønnene hennes. Familien og slekten hennes kom sammen til begravelsen hennes og hørte på to adventister som også hadde vært svært glad i henne. De snakket om Gud kjærlighet. Familie og slekt ble rørt av det de sa, og de begynte å lese i Bibelen.

Ett år senere ble ni personer i bestemor Rozas familie døpt, inkludert hennes eneste sønn, noen flere av døtrene hennes, og flere barnebarn, inkludert Yakov, som hadde blitt med henne hjem til drosjesjåførens hus.

Yakov begynte å holde gudstjenester hjemme hos seg. Etter hvert som flere familiemedlemmer begynte å gå dit på sabbatene og ble døpt, ble huset for lite til dem alle sammen. Yakov ble nødt til å leie en bygning der de kunne holde gudstjenestene på sabbatene.

Da bestemor Roza ba om en god fremtid for familien sin, ante hun aldri at Gud ville svare på bønnene hennes ved å starte en adventkirke som var fylt med familien og slekten hennes der i hjembyen hennes. I dag er det rundt 30 personer som tilber Gud i den kirken hver sabbat.

Yakov, som har hjulpet med å bygge adventkirker i hele Armenia, gleder seg veldig til å få se bestemor Roza igjen når Jesus kommer tilbake.

«Hun kommer til å bli overrasket når hun vår se fruktene av bønnene hennes», sier han. «En helt ny menighet ble startet!»

En del av kollekten som blir tatt opp på 13. sabbat dette kvartalet, går til å åpne et kristent senter som vil hjelpe familier til å bli kjent med Gud i Armenia. Tusen takk for at dere planlegger å gi en god kollekt på 29. juni.

Av Andrew McChesney

Tips til fortellingen

Vis barna hvor Armenia ligger på kartet. Deretter kan du vise Gavar, der Yakov bor, og Jerevan, som er hovedstaden i landet og byen der det nye kristne senteret for familier kommer til å ligge. Det kristne familiesenteret er et av prosjektene som mottar midler fra 13. sabbats offer dette kvartalet.

Navnet Yakov er det samme navnet som Jakob på norsk.

Dere kan se en kort filmsnutt med Yakov her: bit.ly/Yakov-ESD.

Last ned bilder på Facebook: bit.ly/fb-mq.

Last ned Misjonsposter (Mission Posts) og Raske Fakta (Fast Facts) fra Den euroasiatiske divisjon her: bit.ly/esd-2024.

Denne misjonsfortellingen illustrerer følgende elementer av Adventistkirkens strategiske plan, «I Will Go»: Mål nr. 5 for åndelig vekst: «Å hjelpe stadig flere individer og familier til å bli disipler og til å leve liv fylt av Ånden», og mål nr. 6 for åndelig vekst: «Å oppnå at barn, ungdommer og unge voksne får større erkjennelse og økt delaktighet i menighetslivet». Finn ut mer om den strategiske planen på IWillGo2020.org.

Armenia | 22. juni

Våren, skolen, og sabbaten

Syuzanna

Syuzanna så veldig trist ut da hun kom gående hjem fra skolen.

«Mamma, vi skal ha talentoppvisning på skolen nå i vår», sa hun.

Mamma ble overrasket. Vanligvis var Syuzanna veldig entusiastisk når det gjaldt skoleaktiviteter og var kjempeglad i å delta i dem.

Mor og datter satte seg ned sammen på sofaen der i hjemmet sitt i Armenia.

Syuzanna fortalte at læreren hadde opplyst om at barna skulle delta i et spesielt program som skulle vare i to timer og som skulle feire at våren var her etter en lang og kald vinter. Læreren hadde sagt til Syuzanna at hun skulle si et dikt av en armensk dikter og synges en armensk sang i skolekoret.

«Læreren sa at alle barna må være med», sa Syuzanna. «Men talentoppvisningen skal foregå på sabbaten».

Nå skjønnte mamma hvorfor Syuzanna var så lei seg. Hun holdt den lille jenta tett inntil seg.

«La oss be til Jesus om dette», sa hun. «Alt ligger i Guds hender. Det som er aller viktigst for oss er at vi viser ham at vi elsker ham ved at vi holder loven hans».

Syuzanna visste hva som stod i det fjerde budet: «Husk sabbatsdagen og hold den hellig. Seks dager skal du arbeide og gjøre all din gjerning, men den sjuende dagen er sabbat for Herren din Gud. Da skal du ikke gjøre noe arbeid.» (2 Mosebok 20,8–10). Skolen og skoleprogrammer var arbeid.

Mamma ba en bønn: «Kjære Far i himmelen, vi takker deg for at du har gitt Syuzanna anledningen til å få være med i vårens talentfremvisning og for de talentene som du har gitt henne. Vi ønsker å holde loven din og være trofaste mot deg. Vi ber om at du skal la oss få være med på programmet hvis det er din vilje. Amen».

Syuzanna ble helt rolig etter bønningen. Hun gikk inn på rommet sitt for å gjøre leksene.

Den kvelden ringte mamma til læreren og forklarte at Syuzanna ikke kunne være med på programmet på grunn av sabbaten.

«Du vet jo at vi er kristne og at sabbaten er en viktig dag for oss», sa hun. «Vi følger Guds ti bud, og det står i de ti bud at vi skal holde sabbaten hellig».

Så spurte hun om læreren kunne ha programmet på en annen dag i uken.

«Vi har ikke mulighet til å forandre på datoen», sa læreren. «Det er ingen andre dager som passer for oss, og vi har allerede gjort de nødvendige avtalene og forberedelsene».

Det så ikke ut til å være noen utvei.

Men allerede neste formiddag ble dagen for programmet forandret likevel.

Mamma fikk først høre om det da hun var inne på skolens nettpratsider for lærere og foreldre. En mor skrev der at da hun leverte barnet sitt på skolen den morgenen, hadde læreren fortalt henne at talentfremvisningen var blitt flyttet fra lørdag til fredag.

Mamma ringte øyeblikkelig til læreren for å takke henne.

«Tusen hjertelig takk for at du forandret på dagen for talentfremvisningen for oss», sa hun.

«Det var kun for dere at jeg gjorde dette», sa læreren.

Mamma kunne ikke tro det.

«Tusen, tusen takk!» sa hun.

Da Syuzanna kom hjem fra skolen, fortalte mamma de gode nyhetene til henne.

Den lille jenta ble utrolig glad! Hun smilte om kapp med solen. Hun forstod at det var viktig å holde Guds lover. Hun forstod også at det er meget stor kraft i bønn.

Nå kunne hun delta i vårens talentprogram likevel.

En del av kollekten som blir tatt opp på 13. sabbat dette kvartalet, går til å åpne et spesielt senter for familier der de kan lære om Gud som svarer på bønner i Armenia. Tusen takk for at dere planlegger å gi en god kollekt på 29. juni.

Av Andrew McChesney

Tips til fortellingen

Vis barna hvor Armenia ligger på kartet. Deretter kan du vise Jerevan, hovedstaden i landet, som er byen der familiesenteret kommer til å ligge. Dette spesielle familiesenteret er et av prosjektene som mottar midler fra dette kvartalets 13. sabbats offer.

Dere kan se en kort filmsnutt med Syuzanna her: bit.ly/Syuzanna-ESD.

Last ned bilder på Facebook: bit.ly/fb-mq.

Last ned Misjonsposter (Mission Posts) og Raske Fakta (Fast Facts) fra Den euroasiatiske divisjon her: bit.ly/esd-2024.

Denne misjonsfortellingen illustrerer følgende elementer av Adventistkirkens strategiske plan, «I Will Go»: Mål nr. 5 for åndelig vekst: «Å hjelpe stadig flere individer og familier til å bli disipler og til å leve liv fylt av Ånden»; Mål nr. 6 for åndelig vekst: «Å oppnå at barn, ungdommer og unge voksne får større erkjennelse og økt delaktighet i menighetslivet»; og Mål nr. 7 for åndelig vekst: «Å hjelpe ungdommer og unge voksne til å sette Gud først i livet og følge en bibelbasert livsstil». Finn ut mer om den strategiske planen på IWillGo2020.org.

13. sabbat | 29. juni

Daniels store dag

Daniel

Hvordan tilbringer en fremtidig misjonær dagene sine? Mamma og pappa har nemlig planer for 4-år-gamle Daniel i Armenia.

Daniel lurder aldri på hva han skal gjøre når han står opp hver morgen. Det første han gjør er å re opp sengen og vaske seg i ansiktet. Så leser han et kapittel i barnebibelen sin. Han leser veldig sakte, men han kan lese. Når han er ferdig med å lese i bibelen, trener han kroppen i 5–10 minutter. Når han er ferdig med det, blir han med mamma og pappa inn i stuen for å ha familieandakt.

Forleden morgen kom Daniel inn i stuen og så at pappa jobbet på pc-en sin på sofaen. Pappa la vekk arbeidet da mamma kom inn i stuen fra kjøkkenet. De tre knelte ned og ba sammen, og Daniel ba først.

«Kjære Jesus, takk for at du har gitt meg en ny dag og for at du vekket meg», ba han. «Vil du hjelpe meg til å være snill gutt i dag. Hjelp meg til å elske deg».

Alle satte seg på sofaen, så åpnet mamma barnebibelen og leste fortellingen om Jesus som ble korsfestet. Daniel ble overrasket over at romerske soldater hamret nagler inn i hendene og føttene til Jesus. Han skjønnte at de naglene må ha gjort forferdelig vondt, og han syntes fryktelig synd på Jesus.

Etter andakten gikk Daniel inn på kjøkkenet for å spise frokost. «Kjære Jesus, vil du velsigne maten for oss. Amen», ba han.

Etterpå koste han seg med det beste han visste til frokost: bokhvetegrøt som mamma hadde laget, med vaniljeyoghurt og en banan.

Mamma sa det var viktig å gå etter at man har spist, så Daniel pusset kjapt tennene sine og gikk en tur med henne i 20 minutter. Mens de gikk, pratet Daniel med henne om favoritt-temaet sitt: hunder.

Da Daniel var ferdig med å snakke om hunder, begynte mamma å snakke om et av favoritt-temaene hennes: gode manerer.

«Hvis en annen gutt eller jente gjør deg irritert eller sint, hva bør du gjøre?» spurte hun.

Daniel var ikke helt sikker.

«Du må be til Gud om hjelp til å tilgi gutten eller jenten», sa mamma.

Daniel nikket. Hvis han ble irritert eller sint, så ville han be til Gud.

Da de kom hjem igjen, lekte Daniel med biler mens mamma tilberedte middag. Så nøt han en deilig middag med vareniki, som er en slags deigkomper fylt med potetmos.

Etter at Daniel hadde pusset tennene igjen, lekte han med byggeklossene sine og andre leker frem til kveldsmat. Da la han bort lekene og spiste kvelds. Etter at han hadde pusset tennene for siste gang, ble han med mamma til adventkirken på korøvelse. Daniel sang i barnekoret og mamma var korlederen.

Da de kom hjem igjen, gikk Daniel og mamma bort til kjøleskapet på kjøkkenet. De skulle sjekke en liste som hang på kjøleskapsdøren. Det var en liste over alt det Daniel skulle gjøre på hver ukedag. Mamma leste opp fra listen.

«Stå opp innen 8:00», leste hun. «Ja – du kom deg opp før 8:00», sa hun og krysset av.

Daniel smilte.

«Re opp sengen», leste mamma. Kryss.

«Fysisk trening», Kryss.

«Lese i bibelen», Kryss.

«Pusse tennene», Kryss.

Ellers bestod listen av følgende punkter: ha gode manerer, dele med andre, ikke avbryte, rydde på soverommet, og be om tilgivelse om det er nødvendig.

Mamma leste opp siste punkt på listen: «Legge deg innen 21:30».

«Hva er klokka nå?» spurte mamma.

Nå ble Daniel litt bekymret, helt til mamma kikket på klokken og forvisset ham om at det ikke var forbi sengetiden ennå. Kryss.

Daniel, mamma og pappa ba sammen under kveldsandakten, og så la Daniel seg.

Mamma og pappa liker listen som henger på kjøleskapsdøren, for den hjelper Daniel til å utvikle gode vaner. De vil at han skal huske på å bruke tid sammen med Gud hver dag. De ønsker at han skal bli sterk og sunn. De vil at han skal elske Gud og andre ved at han er god, tålmodig og overbærende mot andre. Listen er basert på ideer hentet fra Bibelen. Ved å lære Daniel opp i gode vaner i dag, håper mamma og pappa på å forberede ham på å bli en modig misjonær for Gud.

Daniel liker også listen. Han liker listen spesielt godt fordi den inneholder en sabbatsoverraskelse. Mens han holdt på å sovne i sengen sin den kvelden, tenkte han med glede på sabbaten som snart var der. Etter solnedgang på fredag, ville han stille seg fremfor kjøleskapet mens pappa telte opp antall kryss på listen for hele uken. Hvis han hadde oppnådd nok kryss, skulle han få en belønning. Han hadde allerede valgt belønningen for uken. Han skulle få en plysj bamsehund.

En del av kollekten som blir tatt opp i dag, som er 13. sabbat, går til å åpne et familiesenter i Armenia der familier kan komme og lære om Gud. Kollekten går dessuten til fire andre prosjekter i Den euroasiatiske

divisjon: et ungdomssenter i Minsk i Belarus/Hviterussland; et legesenter i Tskaltubo i Georgia; et åndelig og sosialt senter i Salekhard i Russland; og en ny menighetsskole i Tsjkent i Usbekistan. Tusen takk for den gode kollekten som dere gir i dag. Den går til å spre evangeliet i Den euroasiatiske divisjon.

Av Andrew McChesney

I Armenia er der storkeandsbyer. Storkereir er satt opp på stolper i flere områder av Armenia for å gi hvilesteder for storker som migrerer til og fra Afrika hvert år.

Tips til fortellingen

Vis barna hvor Armenia ligger på kartet. Deretter kan du vise Jerevan, hovedstaden i Armenia, som er byen der det planlagte familiesenteret skal ligge. Familiesenteret er et av prosjektene for kollekten som tas opp i dag, på 13. sabbat.

Dere kan se en kort filmsnutt med Daniel her: bit.ly/Daniel-ESD.

Last ned bilder på Facebook: bit.ly/fb-mq.

Last ned Misjonsposter (Mission Posts) og Raske Fakta (Fast Facts) fra Den euroasiatiske divisjon her: bit.ly/esd-2024.

Denne misjonsfortellingen illustrerer følgende elementer av Adventistkirkens strategiske plan, «I Will Go»: Mål nr. 5 for åndelig vekst: «Å hjelpe stadig flere individer og familier til å bli disipler og til å leve liv fylt av Ånden»; Mål nr. 6 for åndelig vekst: «Å oppnå at barn, ungdommer og unge voksne får større erkjennelse og økt delaktighet i menighetslivet»; og Mål nr. 7 for åndelig vekst: «Å hjelpe ungdommer og unge voksne til å sette Gud først i livet og følge en bibelbasert livsstil». Finn ut mer om den strategiske planen på IWillGo2020.org.

Før 13. sabbat

Send en lapp hjem med barna, som minner foreldrene på det kommende programmet, og som oppmuntrer barna til å ha med seg 13. sabbats offer til sabbatskolen på 29. juni. Minn alle på at misjonssofferet som de gir, er gaver som hjelper med å spre Guds ord i hele verden, og at ¼ av 13. sabbats offer i dag går til nettopp de fem prosjektene i Den euroasiatiske divisjon. Prosjektene står oppført fremst i heftet og bakpå heftet.

Fortelleren trenger ikke lære seg fortellingen utenat, men han eller hun bør være godt nok kjent med historien til at de ikke trenger å lese den direkte. Alternativt, kan barna lage skuespill av fortellingen.

Før eller etter fortellingen, bruk et kart for å vise landene i Den euroasiatiske divisjon – Armenia, Belarus/Hviterussland, Georgia, Russland og Usbekistan – som mottar midler fra 13. sabbats offer. Du kan laste ned et misjonskart med prosjektene påført, på Facebook, her: bit.ly/fb-mq.

Kommende 13. sabbats prosjekter

Neste kvartal går 13. sabbats offer til å støtte følgende seks prosjekter i Den mellomamerikanske divisjon:

Senter for vanskeligstilte barn, Buenaventura, Colombia

Senter for vanskeligstilte barn, Puerto Tejada, Colombia

Senter for vanskeligstilte barn, Limón (provins), Costa Rica

Barneskolen: Ebenezer Elementary School, Roseau, øystaten Dominica

Senter for å nå ut til overklassen, Xalapa, Mexico

Senter for å nå ut til overklassen, Oaxaca by, Mexico

Ressurser til lederen

Last gjerne ned Mission Spotlight-videoen gratis. Den inneholder reportasjer fra hele Den euroasiatiske divisjon og andre steder. Last ned eller strøm fra nettsiden til <http://www.hopechannel.no/>

Den euroasiatiske divisjon

